

12 kwietnia

**wspomnienie dobrowolne św. Zenona z Werony, biskupa i męczennika
- patrona dzieci mających trudności w mowie**

Zenon urodził się ok. 300 r. w Cezarei Mauretańskiej (teren dzisiejszej Algierii). Jako młodzieniec był świadkiem męczeństwa św. Arkadiusza - widział, jak odrąbywano mu ręce i nogi, by go zmusić do wyparcia się wiary. W jednym ze swoich pism Zenon podaje, że krew płynęła z ran Arkadiusza, tryskając jakby cztery fontanny. Wreszcie męczennikowi odcięto głowę.

Zenon studiował w znanych ówczesnie ośrodkach kultury i nauki Afryki Północnej: w Syrcie i Madaurze. Nie wiadomo, w jakich okolicznościach znalazł się w Weronie, gdzie w 350 r. wyświęcono go na kapłana. Dwanaście lat później został biskupem tego miasta. "Trzodę swoją ochraniał przed niebezpieczeństwami arianizmu i panującego wokół pogaństwa" - głosi *Martyrologium rzymskie*. Pozostawił po sobie 93 tzw. traktaty, będące cennym świadectwem ówczesnej mentalności, metod duszpasterskich i wskazań liturgicznych. W swoich pismach zostawił szczegółowy opis ówczesnej praktyki udzielania chrztu świętego i Eucharystii.

Jego diecezja miała jeszcze sporo pogan. Zenon zabiegał więc, by pozyskać ich dla Chrystusa. Względem katechumenów zachowywał wielką ostrożność i roztropność w dopuszczaniu do chrztu świętego, by nie byli tylko powierzchownymi katolikami, a w życiu nadal poganami. Nauczanie wiary traktował jako swój pierwszy i zasadniczy pasterski obowiązek. Bardziej jednak uczył swoich wiernych życia chrześcijańskiego własnym przykładem niż słowem.

Zmarł w roku 375 (w innych źródłach podawany jest rok 371 lub 380). Jego kult rozpoczął się zaraz po jego śmierci. Werona wystawiła ku jego czci aż 8 kościołów, a w diecezji - 40 jako swojemu głównemu patronowi.

Pochwały o nim głosili: św. Ambroży (IV w.), św. Petroniusz (V w.) i św. Grzegorz I Wielki (VI/VII w.). Do wieku XVI św. Zenon z Werony był czczony jako męczennik. Tak również go wspomina Martyrologium Rzymskie. Nie jest to wykluczone, gdyż wtedy właśnie szalał arianizm, popierany przez cesarzy, którzy nie cofali się nawet przed wydawaniem wyroków śmierci na praworządnych biskupów.

W ikonografii Św. Zenon jest przedstawiany w stroju biskupim z wędką lub rybą w ręce, z dwiema rybami na książce (symbol gorliwego pasterza) lub w saku (sieci na ryby w kształcie worka) - może dla przypomnienia faktu, który opisuje św. Grzegorz, iż w czasie wylewu Adygi - dopływu Padu, dzięki modlitwie św. Zenona rozszalałe wody, które zalały miasto, oszczędziły jego katedrę lub też dla upamiętniania tradycji, która głosi, że po rozdaniu swoich dóbr ubogim żył tak biednie, iż żywił się jedynie rybami. Atrybutami świętego są pastorał, ryba.

Modlitwa:

Boże, Ty włączyłeś do grona świętych pasterza świętego Zenona, odznaczającego się wiarą, która zwyciężyła świat i gorącą miłością ku Tobie, spraw za jego wstawiennictwem, abyśmy trwając w wierze i miłości, zasłużyli na udział w jego chwale. Amen.